

Wyroki obu sądów stoją na przeszkodzie bezzwłocznemu i skutecznemu wykonaniu decyzji Komisji.

Nie wystarczy, aby Republika Słowacka skorzystała z wszystkich przysługujących jej środków. Wynikiem zastosowania tych środków musi być skuteczne i bezzwłoczne wykonanie decyzji, w przeciwnym razie należy założyć, że Republika Słowacka nie wypełniła swoich zobowiązań. Naruszenie obowiązku odzyskania przez państwo członkowskie ma miejsce, kiedy kroki podjęte przez to państwo członkowskie nie miały żadnego wpływu na faktyczny zwrot danej kwoty.

(¹) Dz.U. L 112 z 30.4.2007, s.14.

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2. Czy obywatel turecki może powołać się na wynikającą z układu stowarzyszeniowego swobodę przepływu pracowników w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 także wtedy, gdy ustanie cel pobytu towarzyszący jego przyjazdowi (w tym przypadku dołączenie do małżonki), a nie istnieją żadne inne, zasługujące na ochronę interesy, które przemawiają za pozostaniem w państwie umawiającym się, a możliwość kontynuowania pracy w państwie umawiającym się w niewielkim wymiarze czasu pracy nie może być uznana za motyw do pozostania, gdyż brak jest w szczególności poważnych starań w celu osiągnięcia integracji gospodarczej bez korzystania ze świadczeń socjalnych w celu zapewnienia środków utrzymania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 12 stycznia 2009 r. – Hava Genc przeciwko Land Berlin

(Sprawa C-14/09)

(2009/C 102/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hava Genc

Strona pozwana: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

1. Czy obywatel turecki, legalnie zatrudniony na rynku pracy państwa członkowskiego i wykonujący stale na rzecz innej osoby, pod jej kierownictwem, określone czynności, które mają swoistą wartość ekonomiczną i za które otrzymuje w zamian wynagrodzenie, posiada status pracownika zgodnie z art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG-Turcja (decyzja nr 1/80), również w sytuacji, gdy wymiar jego czasu pracy wynosi jedynie ok. 14 % pełnego wymiaru czasu pracy wynikającego z układu zbiorowego (w tym przypadku 5,5 godziny tygodniowo z 39 godzin tygodniowego czasu pracy), a dochód osiągnięty wyłącznie z tytułu tej działalności zarobkowej pokrywa jedynie ok. 25 % sumy, która – zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego – jest konieczna w celu zapewnienia środków utrzymania (w tym przypadku ok. 175 EUR z ok. 715 EUR)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 2 lutego 2009 r. – Rosenbladt przeciwko Oellerking Gebäudereinigungsges

(Sprawa C-45/09)

(2009/C 102/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Hamburg (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gisela Rosenbladt

Strona pozwana: Oellerking Gebäudereinigungsges. mbh

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy po wejściu w życie Allgemeinen Gleichbehandlungsgesetzes (ramowej ustawy o równym traktowaniu, AGG) zbiorowe przepisy prawa pracy, które różnicują według cechy wieku są zgodne z zakazem dyskryminacji ze względu na wiek zawartym w art. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (¹), chociaż AGG wyraźnie (jak to miało miejsce wcześniej w § 10 zdanie trzecie pkt 7 AGG) tego nie przewiduje?

- 2) Czy norma krajowa, która zezwala państwu, stronom układu zbiorowego oraz stronom indywidualnej umowy o pracę na ustalenie, że stosunki pracy zakończą się automatycznie po osiągnięciu określonego wieku (tu: ukończenie 65 roku życia) narusza zakaz dyskryminacji ze względu na wiek, zawarty w art. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, jeśli w tym państwie członkowskim od dekad w umowach o pracę prawie wszystkich pracowników stosuje się takie stałe klauzule, niezależnie od istniejącej konkretnej sytuacji gospodarczej, socjalnej i demograficznej oraz niezależnie od konkretnych warunków zaistniałych na rynku pracy?
- 3) Czy układ zbiorowy, który zezwala pracodawcy na zakończenie stosunków pracy po osiągnięciu określonego wieku (tu: ukończenie 65 roku życia), narusza zakaz dyskryminacji ze względu na wiek, zawarty w art. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, jeśli w tym państwie członkowskim od dekad w umowach o pracę prawie wszystkich pracowników stosuje się takie stałe klauzule, niezależnie od istniejącej konkretnej sytuacji gospodarczej, socjalnej i demograficznej oraz niezależnie od konkretnych warunków zaistniałych na rynku pracy?
- 4) Czy państwo, które uznaje za powszechnie obowiązujący układ zbiorowy zezwalający pracodawcy na zakończenie stosunków pracy po osiągnięciu określonego wieku (tutaj: ukończeniu 65 roku życia) i to powszechnie obowiązywanie podtrzymuje narusza zakaz dyskryminacji ze względu na wiek, zawarty w art. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, jeśli dochodzi do tego niezależnie od istniejącej konkretnej sytuacji gospodarczej, socjalnej i demograficznej oraz niezależnie od konkretnych warunków na rynku pracy?

(¹) Dz.U. L 303, s. 16

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że poprzez stosowanie obniżonej stawki podatku VAT w wysokości 7% do dostaw, importu i wewnątrzwspólnotowego nabycia odzieży i dodatków odzieżowych dla niemowląt oraz obuwia dziecięcego na podstawie art. 41 ust.2 ustawy o podatku od towarów i usług z 11 marca 2004 r. w powiązaniu z pozycjami 45 i 47 załącznika III do tejże ustawy Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z art. 98 dyrektywy 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹) w powiązaniu z jej załącznikiem III.
- obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem strony skarżącej stosowanie przez Rzeczpospolitą Polską obniżonej stawki podatku VAT w wysokości 7% do dostaw, importu i wewnątrzwspólnotowego nabycia odzieży i dodatków odzieżowych dla niemowląt oraz obuwia dziecięcego na podstawie art. 41 ust.2 ustawy o podatku od towarów i usług z 11 marca 2004 r. w powiązaniu z pozycjami 45 i 47 załącznika III do tejże ustawy jest niezgodne z jednoznacznymi przepisami art. 98 dyrektywy 2006/112/WE. Stosowanie tej obniżonej stawki na wymienione wyżej towary nie jest objęte żadną derogacją przyznaną Rzeczpospolitej Polskiej w pkt 1 lit.a) i lit.b) rozdziału 9 „Podatki” Załącznika XII do Aktu o warunkach Przystąpienia RP do UE ani w art. 128 dyrektywy 2006/112/WE.

(¹) Dz.U. L 347 z 11.12.2006, str. 1—118

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-49/09)

(2009/C 102/15)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Triantafyllou i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 4 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2009 r. – Axel Walz przeciwko Clickair S.A.

(Sprawa C-63/09)

(2009/C 102/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil n° 4 de Barcelona